EBÜ’L-HÜSEYN KURÂFÎ

Evliyânın büyüklerinden. Ebü’l-Hüseyn künyesi olup, asıl ismi, Ali bin Osman’dır. Kâhire yakınlarındaki doğduğu Kurâfe köyüne nisbetle Kurâfi denildi. Dimyat’ta otururdu. 380 (m. 990) yılında yüzon yaşında iken vefât etti.

Ebü’l-Hüseyn Sâîg-i Dîneverî hazretlerinin talebelerindendir. Zamanın büyükleriyle sohbet etti. Tasavvufta yüksek derecelere, kavuştu. Çok ibâdet eder, dünyâ malına ehemmiyet vermezdi. Herkese anlayacağı dilden konuşur, ehli olmayanların yanında, anlayamayacakları söz söylemezdi. İnsanların kalblerinin, temizlenmesi ve âhırette selâmete ermeleri için çalışırdı.

Şeyh-ül-İslâm Abdullah-ı Hirevî hazretleri anlatır: “Ebû Süleymân-ı Nîlî bir gün Kurâfi’nin yanına geldi. Kaftanı iyice

eskimişti. Kurâfi, ona bakarak, “Ey Ebû Süleymân! Kaftanın eskimiş ama, iki kaşının arasında emir olacağına dâir işâretler var” buyurdu. Ebû Süleymân, uzun bir zaman daha sofiliğe devam ettikten sonra, Fas tarafında bir bölgeye emir oldu. Yıllarca orada adâletle hüküm sürdü.

Ebû Bekr-i Dûkkî, Kurâfî’yi ziyârete gelmişti. “Ey Ebû Bekr! Cihanda yalnız dolaştığın söylenirdi. Fakat, seni iki başın arasında görüyorum” buyurdu. Çok geçmeden Ebû Bekr evlendi ve iki çocuğu oldu. Onların arasına oturur ve Kurâfi’nin söylediklerini anlatırdı.

Kurâfi hazretleri, bir gemide uygunsuz bir harekete karşı koyup, mâni olmağa çalışmasından dolayı, eli ayağı bağlanıp suya atıldı. Ona bu hareketi yapanlar, namaz vakti gelince onun en önde safta namaz kıldığını gördüler. Elbisesi hiç ıslanmamıştı. Özür dileyip, tövbe ettiler.

Şeyh-ül-İslâm Abdullah-ı Hirevî, “Kurâfi, dünyâda eşi bulunmayan insanlardandır. Her haliyle Allahü teâlâyı hatırlatırdı” buyurdu.

Şeyh-ül-İslâm Abdullah-ı Hirevî hazretleri, onu son devir büyüklerinden sayar ve Kurâfi hazretlerinin de aralarında bulunduğu bu mübârek insanlara “Bunlar birer dâhidir” derdi.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Nefehât-ül-üns sh. 260